

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Την Πέμπτη, 25 /2/ 2016, στα πλαίσια του προγράμματος « Αγαπώντας και φέρνοντας σ' επαφή δυο Πατρίδες» και των εβδομαδιαίων συναντήσεων της ομάδας, καλέσαμε στο σχολείο την κυρία Νιαβή Βασιλική, προκειμένου να μας μιλήσει για τους ανθρώπους του Συνοικισμού.

Αφορμή για την πρόσκληση της κ. Νιαβή, στάθηκε μια εργασία της ,που έπεσε στα χέρια μου. Η εργασία αυτή έχει τίτλο «Ρωτώ και μαθαίνω για τον Συνοικισμό της Λιβαδειάς» και εκπονήθηκε από την κ. Νιαβή κατά το σχολικό έτος 2002-2003 μαζί με τους μαθητές της, της Ε' , τότε, τάξης, του 5^{ου} Δημοτικού Σχολείου Λιβαδειάς.

Η διήγηση της κ. Μιχαηλίδου, στην συνάντηση που είχαμε στις 18/2, είχε σταματήσει εκεί που οι άνθρωποι του Πόντου καταφέρνουν να φθάσουν στη Λιβαδειά και εγκαθίστανται στον Συνοικισμό.

Τι έγινε από εκεί και μετά;

Την ιστορία ήρθε να συνεχίσει η κ. Νιαβή.

Όταν έκανε την εργασία της, το 2002, συνάντησε τους κατοίκους του Συνοικισμού, Μικρασιάτες και Πόντιους, όλοι τους πρόσφυγες. Της μίλησαν , της διηγήθηκαν πώς έφυγαν από την Πατρίδα τους μέσα από τον πόλεμο, τον πανικό και την καταστροφή. Της είπαν πώς έφθασαν στην Λιβαδειά, πώς δημιουργήθηκε ο Συνοικισμός, πώς τους δέχθηκαν οι ντόπιοι, πώς κατάφεραν τελικά να ορθοποδήσουν στην καινούρια τους Πατρίδα.

Όλα αυτά μετέφερε στην συνάντησή μας η κ. Νιαβή, η οποία όταν ήρθε στην τάξη , συστήθηκε ως συνταξιούχος Εκπαιδευτικός. Εγώ, θα ήθελα να σας την συστήσω ως Δασκάλα. Γιατί κατά την γνώμη μου, *Δάσκαλος είναι αυτός που καταφέρνει , μαζί με τις γνώσεις του, να επικοινωνήσει στους μαθητές κι ένα κομμάτι της ψυχής του.* Και η κυρία Νιαβή στη δική μας, τουλάχιστον, συνάντηση το πέτυχε. Εγώ προσωπικά, οι μαθητές του Β3 και ο Διευθυντής του σχολείου, την ευχαριστούμε θερμά.

Τσιλιάκου Ιφιγένεια

ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΤΟΥ Β3, ΕΛΕΝΗΣ ΧΑΝΤΖΑΡΑ

Τις τελευταίες μέρες, στα πλαίσια του πολιτιστικού προγράμματος που παρακολουθεί το τμήμα μου, μας επισκέφθηκαν δυο κυρίες.

Η πρώτη ήταν η κ. Μιχαηλίδου, η οποία μας μίλησε για τον ξεριζωμό των Ποντίων και τις κακουχίες που υπέμειναν μέχρι να φθάσουν στην Ελλάδα. Η ίδια μπορεί να μην είχε καταγωγή από τον Πόντο, αλλά το γλαφυρό και παραστατικό της ύφος, μας δημιούργησε μια ποικιλία συναισθημάτων καθώς και την αίσθηση, ότι ζούσαμε κι εμείς τα γεγονότα.

Η δεύτερη κυρία, ήταν η δασκάλα, κ. Νιαβή, η οποία μας διηγήθηκε την ιστορία μιας συνοικίας της πόλης μας, του Συνοικισμού. Εκεί ήρθαν κι εγκαταστάθηκαν πρόσφυγες, από την Μικρά Ασία και τον Πόντο. Μας αφηγήθηκε περιστατικά που είχε συλλέξει, μετά από έρευνα με τους μαθητές της, σε σχέση με την Μικρασιατική καταστροφή.

Ο τρόπος με τον οποίο εξιστορούσε τα γεγονότα, το απλό και κατανοητό της ύφος, μας έκαναν όχι μόνο να καταλάβουμε αλλά και να «ζήσουμε», το όλο σκηνικό της καταστροφής.

Γενικά, μέσα από τις διηγήσεις των δυο γυναικών, μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε τη σημασία, του ξεριζωμού των Ποντίων και της Μικρασιατικής καταστροφής, για τον ελληνισμό. Κατανοήσαμε επίσης, την έννοια της προσφυγιάς και το δράμα των προσφύγων, σε μια εποχή, που εκατοντάδες πρόσφυγες φθάνουν καθημερινά στην Πατρίδα μας.

Απόσπασμα από την δημοσιευμένη εργασία της κ. Νιαβή Βασιλικής
«Ρωτώ και μαθαίνω για τον Συνοικισμό »

«.....οι Τούρκοι ήταν εκεί, με σηκωμένο το γιαταγάνι, για να χωρίσουν το πλήθος, αδιαφορώντας αν χώριζαν οικογένειες. Μόνο αν πληρωνόντουσαν έκαναν τα στραβά μάτια και άφηναν όλη την οικογένεια να μπει στο καράβι.

Οι βάρκες από το βάρος των ανθρώπων βούλιαζαν. Άλλες αναποδογύριζαν και το νερό έπνιγε τους ανθρώπους. Όσοι ήταν τυχεροί έφθασαν επιτέλους στα πλοία. Έτσι έφθασε και η Ελένη Ξυπολιτάκη με την οικογένεια της στην Ελλάδα το 1922. Το χωριό της ήταν το Νιοχώρι, στα Σόκια.

Στην Ελλάδα πρωτοπήγαν στη Σάμο και από εκεί στην Κρήτη. Στην Λιβαδειά τους είπαν ότι έχει δουλειά και μάλιστα δουλειά για τις γυναίκες και έτσι ήρθαν εδώ...»

Εικόνα από την καταστροφή της Σμύρνης